

НАРОДНИ СТУДЕНТ

ГОДИНА XVIII НЕДЕЉНИ ЛИСТ БЕОГРАДСКИХ СТУДЕНАТА 27 - V - 1953 г. бр. 14

СВЕЧАНА АКАДЕМИЈЕ НА БЕОГРАДСКОМ УНИВЕРЗИТЕТУ

Дуго нам живи вољени друже

На Медицинској великој школи говорио је Светозар Вукмановић-Темпо

ЦЕЛА наша земља са радношћу дочекала је 25 мај рођендан друга Тита, човека и борца који је био на челу наших народа у најсудбоноснијим данима наше блиске историске прошлости, човека који је углед наше земље високо дигао и пренео га и преко наших граница на остале континенте. Све жеље 17 милиона трудбеника наше земље предале су другу Титу преко штафетних палица које су прешле скоро сваку стопу наше земље.

И студенти Медицинске велике школе позвали су друга Светозара Вукмановића-Темпа — члана Савезног извршног већа, једног од најближих сарадника друга Тита, да студентима МВШ на свечаној академији која је одржана у недељу 24 маја на Патолошком институту у присуству професора и преко 1300 студената, говори о личности друга Тита.

Дуготрајно скандирање Тито — Темпо, Херој Тито, Тито — Партија, када се друг Темпо појавио на говорници јесте манифестација одушевења студената МВШ којом прослављају 61-ви рођендан друга Тита и још једну годину наших победа у изградњи социјализма и независности наше земље.

У свом излагању друг Темпо евоцирајући успомене из суретма са другом Титом 1937 — 1941, у току рата и после ослобођења, изградње социјализма, говорио је о конкретним примерима (кроз рад Титових најближих сарадника) о улози друга Тита у стварању нове младе Партије — припремању народне револуције и ликвидацији старе опортунистичке партије.

„Само са новом партијом и новим одабраним кадровима било је могуће дочекати 1941 годину, спровести Народноослободилачку борбу и извојевати револуцију. На позив друга

ОД ДВАДЕСЕТ И ТРЕЋЕГ ДО ДВАДЕСЕТ И ПЕТОГ МАЈА ОДРЖАНЕ СУ НА НАШИМ ФАКУЛТЕТИМА СВЕЧАНА АКАДЕМИЈЕ У ЧАСТ РОЂЕНДАНА ДРУГА ТИТА. ЖИВО ИНТЕРЕСОВАЊЕ СТУДЕНАТА, ПОВЕЉАНО ЈЕ ОБАВЕШТЕЊЕМ ДА ЋЕ О ДРУГУ ТИТУ ГОВОРИТИ ЊЕГОВИ САРАДНИЦИ И ДРУГОВИ ИЗ РАТА. СА ПУНО ЉУБАВИ И УКУСА УРЕЂЕНЕ СЛУШАОНИЦЕ И САЛЕ, БИЛЕ СУ ИСПУЊЕНЕ СТУДЕНТИМА ЖЕЉНИМ ДА ЧУЈУ ШТО ВИШЕ О ТИТУ.

И КАО УВЕК КАДА СЕ СЛУША О ЖИВОТУ ТИТА, О ЖИВОТУ ИЗ РАТА ИЛИ МИРА, СТУДЕНТИ СУ СЕ УЧИЛИ ЉУБАВИ ПРЕМА НАРОДУ, ОСЕЂАЈУЋИ ВЕЛИЧИНУ НАРОДА КОЈИ ЈЕ СТВОРИО ТИТА.

АКАДЕМИЈЕ СУ ЈОШ ЈЕДАНПУТ ПОТВРДИЛЕ, ДА СВАКОМ ГОДИНОМ, УПОРЕДО СА НАШОМ СНАГОМ РАСТЕ И ЖЕЉА СТУДЕНАТА ДА СЛУШАЈУ СВЕ НОВИЈЕ СТВАРИ, СВЕ ДЕТАЉЕ ИЗ ЖИВОТА ДРУГА ТИТА, ЧОВЕКА ЧИЈА ВЕЛИЧИНА СИМБОЛИЗУЈЕ ПОРАСТ НАШЕ СНАГЕ И ВЕЛИЧИНЕ НАШЕ ЗЕМЉЕ.

Тита сви чланови Комунистичке партије Југославије пошле су на устанак свесно испуњавајући задатак друга Тита и повезујући се са широким народним масама... „Замисао друга Тита о вођењу Народноослободилачког рата била је генијална и он је увек био у праву...“ „Такву личност историја памти само у лицу Лењина октобра 1917 године, само у бољшевском положају, јер је тада немачки империјализам био у распадању, а 1941 године у свом пуном напону...“ „Макар и сви против њега, са пуно војничке смелости и политичке куражи,

друг Тито је објавио борбу државном капитализму СССР-а и сателитских земаља и дао на самоуправљање радницима средстава за производњу и право на поделу вишка рада...“ „Створивши нову авангарду радног народа која је тесно повезана са народним масама, друг Тито је до сада увек побеђивао и надам се, а у то сам убеђен да ће и надале побеђивати...“ „Заједно са вама ја му желим да нам дуго живи и честитам му рођендан“.

Крај излагања друга Темпа дупке пуна сала професора и студената бурно је поздравила

клицањем Тито — Темпо, Тито Херој...

Кроз изложене речи друга Темпа свако је од нас увидео „да су велики људи зато велики, што су правилно схватили борбу радничког покрета и своју улогу у њој“.

Крај свечаности обележио је иступ КУД „Мика Митровић“ са крајним одабраним уметничким програмом који је успешно изведен, а са Академије је послат и поздравни телеграм другу Титу са жељом да нам још дуго и дуго живи на срећу наших народа и младих генерација.

В. ЈАНОШКОВ

Разишли смо се понесени још већом љубављу према Титу

Велики је број људи који су се сретли с другом Титом у рату. Неки од њих и у најкритичнијим тренуцима. А сви они, када почну да говоре о Титу, као о свом другом и руководиоцу, прво се задрже на њему као човеку.

Тако је почео и пуковник Богдан Вујошевић, човек који је имао прилике и да лично упозна Тита у најтежим данима минулог рата.

Сусрет код Рудог Водили су једног младића, а за кога се сматрало да је убио неку девојку, да га стрељају. Тито их је срео и захтевао да се ствар прво добро провери. А затим су долазили нови сусрети. Сметали су се судбоносни дани. Борба је била таква да су често људи остајали и без оне најужније физичке енергије, да издрже маршове и друге напоре. Али нико од њих није допуштао себи да тражи ослобођење од извршења задатка. Друг Тито, кадгод се сре-

тао са таквим случајевима, ослободивао је људе, пажећи при том да не повреди њихов понос.

1942 године када је беснела непријатељска офанзива, Пета црногорска и још једна бригада, променила је правац свога кретања, самоиницијативно (објективно, тако је било боље) неизвршивши тиме добијени задатак. Тито их је због тога „неизвршења“, такве иницијативе, похвалио... И тако увек. То је и био један од разлога што у нашој НОВ-и немамо примера да се нека од наших јединица предала, иако је било безброј отсецања.

Разишли смо се понесени новом, још већом љубављу према Титу — нашем пријатељу.

М. К.

Свечана академија на ТВШ

Друштвени клуб студената ТВШ организовао је у суботу

навече у част шестдесет и првог рођендана друга Тита Свечану академију студената технике. Генерал-мајор Бошко Ђурчиновић изнео је своја сећања из сусрета са другом Титом. После њега говорио је Драгиша Максимовић, студент друге године Грађевинског факултета, који је такође изнео своје успомене на друга Тита. После занимљивих излагања другова, које су слушаоци пратили са нарочитом пажњом, хор Централног дома Југословенске народне армије отпевао је неколико хорских песама.

Сутрадан је поводом испричаја Титове штафете предзградом Факултета одржан свечани митинг коме је присуствовао већи број студената.

После митинга штафета је кренула ка Црвеног Крсту, где су се све студентске штафете слиле у заједничку, београдску штафету.

Јуче после подне омањина, физкултурници, припадници ЈНА, сви народи Југославије преко штафетних палица испоручили су своје поздраве првом председнику Републике другу Титу поводом његовог 61-ог рођендана са жарким жељама да још дуго година поживи на добро и срећу радних људи наше земље.

УЗ ДИСКУСИЈУ О МЕТОДУ РАДА СКЈ

ЧИТАВЕ године организација групе књижевности дискутовала је о организационим питањима. Од укупно седам састанака основне организације пет је имало на дневном реду организационо питање. (Један је био изборни, а на једном се дискутовало о наставном плану и програму).

Повлачење организационог питања са састанка на састанак представља проблем о коме се стално дискутује код нас. Да ли је морало да буде толико састанака по организационом питању? Мени се чини да смо морали да их држимо. Организација је велика и низ ствари баш организационе природе требало је решити да би могле да ефикасно раде. И чини ми се да није проблем у томе што се толико дискутовало о организационим питањима, већ у томе што се само о њима дискутује.

Питање наставног плана и програма и уопште питање стручног рада претставља озбиљан проблем код нас (језик се далеко више студира него књижевност, а кандидате одбијају са дипломског због некомпетентности). О томе се дискутовало на једном састанку, донете су извесне одлуке које су после изветриле и ствар је остала на истом. Мислим да се организација СК морала више да ангажује на овом питању, јер је то био један од наших основних задатака. Било је и других питања (идеолошки рад, активност чланова Савеза комуниста итд.) о којима се уопште није или се врло неедификасно расправљало на састанку.

А сада нешто о самим нашим састанцима. Мада се целе године дискутовало о организационим питањима, много тога баш организационе природе остало је нерешено. Ми, рецимо, у току целе године нисмо никог примили у организацију, мада је дискутовано на оделењима и предлога има. Остало је и других ствари нерешених. Било је искупише непогрешних задржавања на нашим састанцима, понављања у дискусијама, дуплирања рада у оделењима и организацији итд. Да не идем даље од нашег последњег састанка за илустрацију свега овога. Не знам због чега али се однекуд сматра да сваку ствар треба детаљно дискутовати без обзира да ли за то постоји стварна потреба. На нашем последњем састанку имали смо случај једне другарице који је мислим свима одмах био јасан. (Потпуна неактивност у организацији и утврђена веза са информбиром).

Требало нам је више од два сата да ово решимо, а питање једног друга о коме смо такође дискутовали остало је да се решава и на идућем састанку. На сваком састанку код нас се приликом прозивке утврди да неколико људи уопште не долази на састанке, не плаћа чланарину, а неке чак нико и не познаје. И ово се повлачи кроз читаву годину, јер се због неког формалног придржавања статута чека да они буду присутни, па да се то реши.

И још нешто кад је већ реч

Љ. Д.

Данас се у Београду састају студентске репрезентације Беча и Београда

Данас у 17 час на стадиону „Црвене звезде“ састаће се фудбалске екипе Економске високе школе из Беча и Економског факултета из Београда. Ова утакмица претставља свакако почетак једне конкретније сарадње студената две суседне земље. Ово је уједно и први сусрет наших и аустријских студената који су почели да се зближавају на спортском пољу.

У току боравка у Југославији аустријски гости ће разгледати Београд, посетити Авалу и одиграће једну утакмицу са фудбалерима из Смедерева.

У нашем тиму наступиће познати фудбалери — студенти економије: Срђановић, Језеркић, Бошковић, Ђајић, Томашевић, Бутковић, Рудински и Миљанић.

Изађимо данас сви да гледамо једну лепу утакмицу!

М.

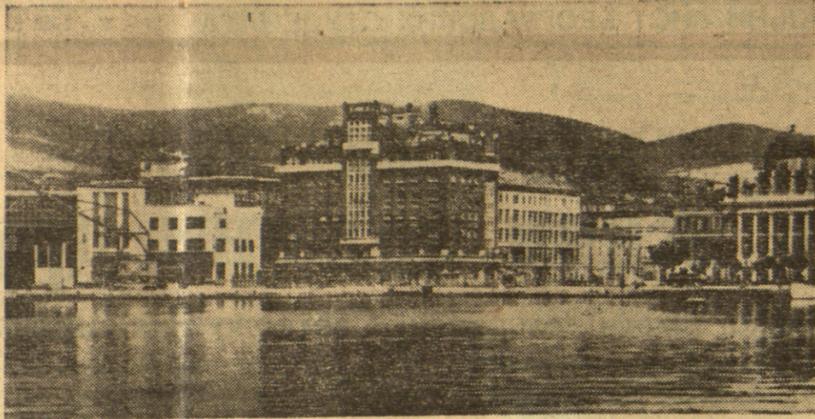

НА ТРГУ РЕПУБЛИКЕ ПРИЛИКОМ ДОЧЕКА ТИТОВЕ ШТАФЕТЕ

TRAVEL AGENCY

ИЗ ЖИВОТА НАШИХ СУНАРОДНИКА СТУДЕНАТА

Академски клуб „Јадран“ у Трсту

Са тришанске обале

РЕОРГАНИЗОВАН ЈЕ АКАДЕМСКИ КЛУБ „ЈАДРАН“

Н А италијанском Универзитету у Трсту студира свега око 180 Словенаца и Хрвата. Тај број је пропорционално врло мали када се узме у обзир колико се нашег живља налази на подручју СТТ. Када се овоме дода чињеница да на факултетима није дозвољена употреба словеначког језика, онда нам постаје јасно под каквим околностима уче студенти наше народности. Овако мали број уписаних на више школе говори о тешком материјалном положају наших сународника и о настојањима италијанске иреденте кроз деденије, па и данас да се угуши национални понос и култура Хрвата и Словенаца у томе крају.

РЕОРГАНИЗОВАН ЈЕ АКАДЕМСКИ КЛУБ „ЈАДРАН“

Н О, иако се релативно мали број студената словеначко-хрватског порекла припрема за академска звања, они настоје да се без обзира на политичка убеђења, што тешке окупе и заједнички боре за очување националних обележја свога народа. Тако су они пре три месеца реорганизовали словеначко-хрватски академски клуб „Јадран“. У клуб су се учланили сви студенти — Словенци и Хрвати, сем њих тројице који су се одредили, а припадају Видалијевој информбировској секцији.

Клуб „Јадран“ формално је постојао још од пре четири године, али фактички није претстављао ништа. Био је постављен на једној доста уској политичкој осовни на којој се нису могли окупљати сви патриоти. Осим тога, није имао ни потребних просторија тако да ни практично није могао ништа да ради.

Тек ове године пре три месеца клуб је потпуно реорганизован. Њему су пришли сви студенти нашег порекла без обзира да ли политички припадају Освободилној fronti, либералима или су клерикали. Њих све води заједничка национална идеја. Клуб је преформиран на чисто националној бази са циљем да се у Трсту и ван њега по словеначким и хрватским селима подиже национални дух, дух борбе за своје праведне захтеве, за поштовање и очување свога јези-

ка, културе и других тековина, од експанзије хистеричног иредентизма.

НОВАЦ ЗА ПОТПОРЕ ПРИКУПЉА СЕ ОД ПРИРЕДБИ

КУЛТУРНО просветни рад се одвија преко певачког збора, разних предавања из области економије, књижевности и уметности, која сваког месеца у клубу одржавају професори гимназија, затим новинари и адвокати словеначког порекла. Сваке године организује се „Акциски тједан словеначких ђака“ у току кога се приказују разни културно-уметнички програми. Новац за приредбу иде у „Дијашку матицу“ (Потпорно удружење) која дели новац на дуже позајмице студентима, с тим да га врате пошто дипломирају и добију запослење. Ово доста помаже материјалном обезбеђењу студената.

Развијен је и спортски живот. Формиране су екипе фудбала, одбојке, стоног тениса и др. Сваке године организује се спортска такмичења са студентима Горнице.

10.000 ЛИРА МЕСЕЧНО ЗА ЈЕДНУ СОБУ

МАТЕРИЈАЛНЕ тешкоће око одржавања Клуба су највеће. Тек скоро, после дугог и упорног тражења, добили су Једну савим малу просторију која није довољна за обичну канцеларију а камо ли за

скуп 200 људи. И не само што је просторија исувише мала (4x6 м) него је и прескупа. Сваког месеца треба платити за кирију ништа мање него 10.000 лира. А та сума је превелика за Клуб који има врло мале приходе. Извори од којих се издржава углавном су месечна чланарина од 100 лира за појединца, а осим тога певачки збор понекад заради нешто наступајући на тришанском радију. Словеначки клуб правника као и трговци — Словенци такође материјално помажу ово студентско удружење.

Студентски словеначко-хрватски академски клуб „Јадран“ недавно је преко својих претставника који су као гости присуствовали фестивалу београдских студената први пут дошао у контакт са Савезом студената Југославије. Том приликом члан управе „Јадрана“ Марко Лах, поред осталог, рекао је:

— У клубу не постављамо политичка питања, али настанумо јединствено ван њега и мислим да ћемо идуће године истаћи своју кандидатску листу за универзитетски економско-административни одбор.

В. МИЉОВИЋ

Једна лабораторија на Оксфордском универзитету

Састанак стручне групе међународног јавног права и дипломатске историје

Са темама — О појму мањине и разним категоријама мањине — и — О одлукама сталног суда међународне правде у Хагу, у споровима по питању заштите мањине — одржан је састанак групе.

Референти М. Марковић — секретар Института Међународног јавног права, Б. Петровић, докторант и Б. Јовановић, асистент Међународног јавног права на Правном факултету су у својим рефератима са великом озбиљношћу и студиозном дубином обрадили тему. Нарочито је Б. Јовановић изнео низ питања овог комплексног проблема о којима треба дискутовати.

Пошто је указао на тежину проблема и похвалио реферате, проф. М. Радојковић је предложио да се обради још неколико тема по овом питању као на пример: „Мањине по нашем позитивном праву, пракса и обавезе земаља које су узеле обавезу да поштују мањине итд.“. Овом обрадом би се имала једна целина проблема и онда би дискусија погодила свој мисао. Како је ово један од последњих састанака, то би се ово обрадио у идућој години. Теме ће бити подељене до краја школске године. Ова пракса (подела тема) указује на систематичност у раду групе. У одбору Савеза студената другови истичу да је ово најбоља група на факултету.

М. МИЛЕТИЋ

ОСНИВАЈУ СЕ ПРИХВАТНИ ЦЕНТРИ ЗА ИНОСТРАНЕ СТУДЕНТЕ

ПЕРИОД летњег распуста који обухвата месеце јули и август, је период када непосредни додир и веза са студентима из иностранства долази веома снажно до изражаја. У то време, које нам непосредно претстоји, масе студената из европских и прекоморских земаља долазе у нашу земљу, било да проведу одмор на обали Јадрана, да разгледају знамените историјске споменике, или да само пропутују кроз нашу земљу. Хиљаде страних студената већ су најавили свој долазак на дуже или краће време тражећи од

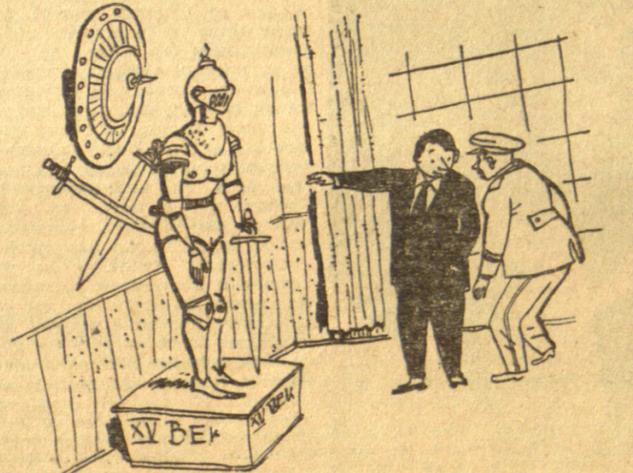
наших студентских организација да им изађу у сусрет у погледу смештаја, обезбеђења исхране, превозилаца, водича итд.

Поред низа екскурзија организационих у иностранство или индивидуалних путовања, постоји читав низ акција које организује Савез студената Југославије, а које имају циљ повезивања са студентским организацијама других земаља и упознавање са њиховим проблемима и животом.

Уобичајена тура којом се студенти западних земаља крећу по нашој земљи је Љубља-

на, Загреб, Београд, Сарајево, Дубровник, Сплит, Ријека, док ће турски и грчки студенти долазити преко Скопља. Због такве већ уобичајене туре, Централни одбор Савеза студената решио је да се при међународним одељењима универзитетских одбора Савеза студената Југославије организују прихватни центри за странце, као и у Дубровнику, Сплиту и Риједи. Ови прихватни центри ће радити у време када највећи број страних студената борави у нашој земљи, дакле, између 1 јула и 1 септембра. Међутим, у Загребу је већ прорadio прихватни центар, истина не са пуним капацитетом и већ су се две групе Немаца и Енглеза њиме користиле. Прихватни центри моћи ће да обезбеде смештај за најмање сто страних студената и то углавном у студентским домовима који ће дежурати током распуста. Поред смештаја ту ће им бити обезбеђена и исхрана, тако да ће имати све погодности да у годно проведу време у нашој земљи. Разуме се да ће прихватни центри имати на располагању извесан број наших студената који говоре стране језике и који ће помоћи да се испуни програм боравка колега из иностранства код нас. Тим ће бити омогућено успостављање чврстог контакта између наших и страних студената а плус томе моћи ће да им се пружи сва обавештења о историјским и другим културним споменицима који су од интереса за њих. Поред тога, потребно је нагласити да су цене за стан и храну у прихватним центрима нешто ниже од цена у другим пансионима.

У ЗАПАДНОЈ НЕМАЧКОЈ СТУДЕНТИМА ЈЕ ДОЗВОЉЕН ДВОБОЈ САБЈАМА

— Позајмите ми ово за вечерас; знате имам двобој.

В. М.

ПРОЗ УНИВЕРЗИТЕТЕ У СВЕТУ

АУСТРИЈА

„ШКОЛСКИ МАГИСТРИ“

Кандидати за наставника у средњим школама све до сада су завршавали студије без икакве академске титуле, док по лагањем не стекну докторски степен, али се сада за њих уводи степен „школског магистра“. Иницијатива за ово је покренута у кругу професора, након тога што је већ једном 1949 године била покренута. Очекује се да ће се увођењем магистарског степена спричнити тзв. „докторска инфлација“ у Аустрији.

БЕЛГИЈА ПРЕДЛОЗИ ЗА РЕФОРМЕ НА УНИВЕРЗИТЕТИМА

Комисија која је формирана у циљу испитивања проблема реформи универзитета, предложила је програм „општих студија“ и у вези с тим на свим факултетима одржавање општих предавања са поља уметности, филозофије, историје, политике и економије. Ови предлози су поднети Националној унији студената Белгије. Комисија је такође предложила да се студентима дају веће могућности и већа слобода у погледу избора предавања. Специјални приједми испити онемогућавају многим студентима да прате рад универзитета, што нема везе са њиховим приходима. Комисија такође заступа захтев да средњошколским сведочаствима буде дато међународно признање, чиме би се олакшало странцима студентима да студирају на белгичким универзитетима. Комисија је коначно захтевала да академски ауторитети дају формално признање статуса репрезентативних студентских тела на разним универзитетима.

МЕЂУНАРОДНА ФЕДЕРАЦИЈА СТУДЕНАТА ПРАВА

У Бриселу је недавно одржан један међународни састанак студената права који говоре француски језик. На састанку је одлучено да се оснује међународна федерација студената права. Дужности федерације укључиваће одбрану интереса студија и студената права, размену професора и студената, проучавање законских проблема и сазивање годишњег конгреса. Поред овога, створиле се по једна комисија за кривично право, грађанско право и за опште проблеме студија права. На крају поменута комисија испитиваће могућности изједначавања студија и академских титула у разним државама, исто као и могућности увођења дипломе међународног права коју би издавао УНЕСКО. Следећи конгрес одржаће се јануара 1954 године.

ФРАНЦУСКА ПОМОЋ ДРЖАВЕ СТУДЕНТИМА

Према једној информацији из француског Министарства просвете, студентски ресторани у виду дотација за 1953 годину добили су укупну суму од 125.534.000 француских франака, Сума од 33.912.000 француских франака стављена је на располагање француском сервису за студентску заштиту, док је 9.670.000 додељено студентском граду у Паризу.

Писмо уредништву

Друже уредничко,

Позната је ствар да су уредници за студенте доста скупи. О томе се већ дискутовало у нашој штампи. За нас студенте медицинске ове тешкоће су још веће с обзиром на велики напредак медицинских наука са којим тековинама један будући лекар мора да се упозна. Студенти медицине примили су са задовољењем одлуку народне власти и Издавачког предузећа „Медицинска књига“ да се на факултету отвори продавница у којој се књиге продају студентима са приличним попустом. Тако смо у беник инфлационих болести од професора др. К. Тодоровића који се у граду продаје по 600 динара у нашу студентској продавници добили за 1050 динара. Још већи напредак је учињен давањем уџбеника на кредит.

Ових дана из штампе је изишао уџбеник дечјих болести — срчане аутора у редакцији нашег професора са дечје клиник. Цена књиге је 2850 динара, разумљиво је да ауторско право као и техничка опрема која је врло солидна утичу из овако високу цену књиге, али нам је неразумљива одлука Издавачког предузећа „Медицинска књига“ да при куповању ове књиге у студентској продавници да се узме на кредит кошта 2500 динара, а не 2500 динара по којој се цени може купити у истој продавници за готов новац. Незнатан број студената може ову књигу да купи за готов новац. У чему је помоћ кад ту исту књигу са попустом ми не можемо да добијемо и на кредит?

С. БОКОВИЋ

Грозница пред јуни

Забелешке писане у предиспитне дане

ЗА оне који су већ чули професорско „хвала колега до-ста“ примајући индекс, јунски рок је горак или сладак, али сусрет који следи. Али за оне који нису још отвара-ли индекс после врло блаже-ног професорског „хвала вам колега“ то је грозничава у-вертира или рефрен, али не обична, већ бруцошка увер-тира за оперету која ће от-почети певање 5 јуна и то без утврђеног програма. Певање почиње бројевима од пет па до десет или обрнуто.

Јунски рок по броју при-јављених испита надмашује све остале рокове. Још десет дана и изаћи ће више од 10.000 студената на испите. У овом року пријављено је више од 40.000 испита, што просечно износи четири испита на сва-ког студента.

Непрестано осветљени дом

Иако је пројурила послед-ња пестидна за депо Булеваром Револуције без иједног путника, дом „Поле Рибара“ био је једина осветљена згра-да у овом крају. Горела је свака сијалица, а петоспрат-на зграда изгледала је као замак у коме се одржава бал, али бал без трубе и бубња. Ту у једној секунди преврну-те су хиљаде листова и сви-згиле црвене оловке између ре-дова различитих књига не-колико стотина студената. И тако се то без изнетка већ месец и више догађа до два месеца поноћи. А после поно-ћи почиње да се гаси свет-ло и дом постане мрачан.

На првом спрату према Бу-левару Револуције тога дана светлили су прозори једне со-бе. Ретки пролазници мисли-ли су да је једина сијалица која је горела само заборав-љена. Само стари чика Фра-ња на улазу дома знао је да је то соба 38, да то још учи необријани студент са сво-јим друговима и да је дом већ месец дана обавила тишина, тишина каква је владала у со-би 38.

Тишина је ипак нарушена

На улазу у ходник изгле-дало је као и обично. Тишину је нарушавало неколико де-војака и младића чекајући своје колеге. Само што ко-ракетне уз степенице, браќа-ти чика Фрања погледа вас у очи и заустави.

— Ви нисте домаћ. Чекајте овде назад кога тражите он ће доћи.

— Али молим вас пустите ме до собе 38 до необријаног студента.

— До „луковника“ одгово-рио је чика Фрања. Опет не можете горе. Зваћемо га. И-наче иза овог прага не може-те даље. Не можете док сам ја у овом дому. Овде влада годинама ред и ви га не може-те прекршити, а поготову у мају ни за живу главу.

— Али молим вас, разуми-те, ја бих до „луковника“ ма-кар и петнаест минута.

Још док сам се спремао да закуцам на „луковникова“ врата изненада проломно се глас хармоније. Одједном сви излетеше као да су хтели да чују хармонику. Ходник је о-живео.

— Ко је то? Чула су се пи-тања и одједном је почело о-штро; доста, доста, ради се. Тада се у соби 38 прекинуло са учењем и необријани мла-дић и његови другови Витко и Драган почели су разговор.

— Свакаких ти овде друго-ва има. Свира, а можда и не мисли на јуни Заказује са-станке, а оне у ходнику не-стрпљиво чекају.

— А ти тако не бријеш се. Немаш времена, отказујеш са станак, волиш електротех-нику.

— Па шта, волим је, иако знам да се говори у дому из-лудеће необријани „луков-ник“ и његове цимер колеге, али шта ако положимо испите и престанемо да учимо по де-сет часова, видеће они Тику „луковника“ лепо обријаног. Имаће и Тика тада времена за састанке.

Три студента девет испита

Први пут кад су се упознали у соби 38, Тика, Витко и Дра-ган нису мислили да ће у сва-ком року спремати по три и четири испита. Сумњали су да ће се тако слагати, али ето данас је све то друччије. У соби се спрема девет испита.

— Први пут кад сам упознао Тику каже Витко, није се звао

„луковник“. Волео је да гла-сно запева. И ми смо мислили воли песму и вечито ће пева-ти. Али Тика је књигу више заволео него ишта. Заволео је толико, да ради дневно и по десет часова. Сад је свима ја-сно у дому зашто Тика иде не обријан. Никад нисам мислио да ће Тика моћи да откаже састанак. Али ето преварио сам се. Вечерас га девојка не ће чекати. Тика неће доћи. Графички радови морају да се заврше.

— Доста више, устао је Ти-ка и пуковнички проговорио: „Да се доручкује, изволте!“

Доручак из коверте

Ви сте сигурно имали не-што боље. Знате колега ова наша „алајбегова слама“ је нешто у дефициту, али ипак никад не пресуши. Таква је и наш доручак. На столу се налазила коверта на којој је писало „алајбегова слама“. Ту у коверат већ годину дана ставља се новац. Ту се ставља макар и пола динара и тај се новац троши само за доручак. Некад се деси да неко узме и за биоскоп, али претрпи кри-тику. Сваки од нас је дужан да ставља новац, јер тиме сти-че право и да једе. Сад више нема три улагача. Колеге из суседних соба радо су приста-ли да буду сарадници ове ко-верте.

Теорија је важнија

У друштвеном клубу Прав-ног факултета, у осветљеној просторији каква се ретко виђа у Београду, окретала се плоча на грамофону. Као да су сви слушали тада са задовољством

музику, али одједном крај и игла на плочи је почела да шкрипи. Изгледало је као да то не смета онима који игра-ју шах, па и онима који су подвлачили странице Римског права. Али у том тренутку на вратима клуба десио се један судар. Несретни Јова, студент друге године почео је да се из-вишава лепушкастој девојци.

— Опростите колегинице.

— Ништа, ништа, Ја сам кри-ва. Журила сам се, тражила сам једног колегу који ми је обећао другу књигу Римског права. И то би се тако заврши-ло да Јова није био упоран у доказивању да је он крив.

— Ви сте на првој години? питао је Јова.

— Да.

— Ја ћу вам позајмити дру-гу књигу. И ето тако, склоп-љено је познатије. Јова је од-мах помислио, сад је дивно. За казању састанак и она ће до-ћи да јој предама књигу. А он-да ће почети увертира, увер-тира за други састанак. Угово-рено је да Јова донесе књигу у шест часова код главног улаза. Тако се и догодило. Ми-лачка, бруцош права захва-лила се на књизи и обећала да ће вратити књигу после ис-пита. Она је пошла. Јова се у том тренутку тешко снала-зио и одједном директно пи-тање. Да се нађемо сутра?

— Зашто?

— Хтео бих да вам кажем на које партије да обратите пажњу из Теорије државе и права код др. Лукића. Знате он коси бруцоше.

— Да, чула сам. Али веруј-те, баш зато не могу. Плашим

НЕДАВНО СУ СТУДЕНТИ БЕО-ГРАДСКОГ ПРАВНОГ ФАКУЛ-ТЕТА БИЛИ У ПОСЕТИ СВО-ЈИМ КОЛЕГАМА У САРАЈЕВУ. НА СЛИЦИ: ГРУПА ГОСТИЈУ У ВАШ-ЧАРШИЈИ

се теорије, чула сам да често каже, колегинице ви ништа не знате. Страх ме је, ако паднем, кажу обара и по три пута.

— Јесте, оборио је колегини-це и мене.

Онда довиђења колега и хвала, састанак само после испита.

Д. ПАВЛОВИЋ

Анкета „Народног студента“

Студенти и књига

Основно што се може констатовати и после леги-мичног прегледања оних 358 листића анкете је то да сту-денти показују неуниформисан укус, да читају превен-ствено новонашле књиге и да се не опредељују изрази-то ни за једну националну књижевност.

Говор бројки ту првобитну констатацију само потврђује. Ниједна национална књижев-ност се није високо одвојила од осталих, као што су напри-мер у филму мексикански мо-тиви убедљиво освојили бео-градску студентску публику. Тако се све бројке крећу око сто прочитаних књига из једне националне књижевности: аме-ричка 183, југословенска 134, француска 120, британска 85, немачка 81. Руска књижевност има 54 прочитане књиге, већи-ном класика, од којих само До-стојевски и Горки претстављају 31 књигу.

Иако се читају књиге најра-зличитијих писаца од Хомерове „Илијаде“, па све до непре-ведених новонашних америч-ких романа, уочљиве су две тенденције у избору књига (ову констатацију можемо начини-ти јер су у анкети наведене по три прочитане књиге). Тако се један знатан број студената о-пределује за савремену европ-ску књижевност коју чита да би упознао ову књижевност као појаву, пошто се она у послед-ње време систематскије пре-води, а чии су претставници Ками, Сартр, а затим Цвајг и Хемингвеј. Издваја се још јед-на изразита група студената који, судећи по избору, прила-зе књизи као забави. У тој групи фигурирају најчешће „Ребека“, „Прохујало са вихо-ром“ и други бестселери, као веште комбинације углађеног стила и савременог филлистар-

ског сентиментализма. Интере-сантно је да међу ове књиге врло често залута „Тријумфал-на капија“ од Ремарка, а која оваквим положајем као да см-болише и своју вредност, све падове и успоне једне књиге која за собом има дело, као што је „На Западу ништа но-во“. Хемингвеј је својом мужев-ношћу изборио место најчисти-јијет пијца међу студентима.

Без коментара

Од 358 студената који су од-говорили на анкету, 54 студената су одговорили да нису прочи-тали ништа у последње време, мада су неки од њих написали и то да им стручни рад дозво-љава да читају.

Једна колегиница написала је чистом ћирилицом да је прочи-тала „Манон Леско“ од Абе ПРЕ-ВОСТА. Напомињемо, да студ-ента француски језик на Фило-зофском факултету.

Неки студенти нашли су за потребно да преко нашег листа саопште својим колегама да у литературу укључују „Тајан-ственог Кјупна“, „Кенигсмарка“, „Врата са седам брава“. Они се, вероватно, шале. Таквих духо-витих одговора има око триде-сет.

Пријатно је на сваком петом листићу анкете наћи име Да-вичове „Песме“, која је прод-ла од Филозофског факултета са једног краја Београда до Саобраћајне школе на другом крају. Тосићеве „Далеко је сунце“ још увек се чита и дру-га је књига са ранг листе на-ше белетристике. Наши класи-ци после гимназиских клупа о-стали су у другом плану. Сту-денти читају претежно наш XX век. Поезија само стидљиво провирује ту и тамо, као да се код нас она више пише, не-го чита.

Између белетристике често су имена есејистичких и публи-цистичких дела, као Велишки „Студије о Хамлету“, загребач-ка ликовна библиотека, „Кои-тики“ и на првом месту Дејче-рова књига о Титовој биогра-фији.

Ј. Ђ.

Б. ВУЛОВИЋ

СА НАУЧНЕ ЕКСКУРЗИЈЕ СТУДЕНАТА ШУМАРСТВА

Седам стотина метара од границе...

Када сам прочитао на огласној табли објаву у којој се извешта-вамо да ћемо ићи на праксу на Беље, био сам пријатно изнена-ђен. Беље сам познавао једино као позловредно добро по о-цим чувеним бељским продавницама у Београду. Беље, као шум-ско газдинство, за мене је било

у малом вагончићу жељез-не железнице врло је блиско. У-пшао је милиционер да нам прегледа дозволе за пограничну зону. Наједном, онако службено погледа на вођу пута и рече:

— Иза прве окупе бићемо свега 100 м. од границе.

Ми одмах притрчасмо вратима и отворисмо их. Поред нас су про-лазиле најмезичније карауле и о-сматрачнице наше и мађарске. Ду-го смо гледали у том правцу, док не видесмо и жицу која одваја ни-чију земљу. Мало после сависмо из воза и као за добродошлицу поздравил нас кини што поче да пада све јаче.

БЕЉСКА ЛОВИШТА

Као што земљу пресецају жељез-ничке пруге, тако су и бељске шум-ске испресецане просекама где ловци очекују дивљач.

Када смо ишли кроз шуму увек сам волео да идем у првој групи и да видим први све. Често пута видели смо на просекама стада је-лена, како мирно пасу. Јелени о-коло, а копите са владима у сред-ини. Увек опрезни. Одмах се ваде погледи и гледамо им рогове. Ро-гови су понос сваког јелена. И баш по њиховој величини цен-се и сам јелен. Убити једног јеле-на, наравно за време сезоне лова, стаје 30.000 динара.

У шумској управи Тиквеш одр-жали су нам предавање баш о про-блемима лова на јелене. Само та-није ово савезно и једно од нај-бољих ловишта не би они држали

више јелене. Скупје је, сваке го-дине исплате по 17 милиона дина-ра за штету од јелена. То значи да сваки јелен у просеку кошта када би се убио, 150.000 динара.

Дуго их гледамо. Ветар долази од јих, не осећају нас. Рогове су забацили некако поносно уназад. Одједном укрутине главе и дапо-ше се у трк. Приметили су нас...

Често смо наилазили на просе-кама место где се калужају див-ље свиње, или из шепара излећу фазани. Све су то за нас били до-живљаји, мале авантуре.

ЛОВ НА ЈАЗАВЦЕ

Ових дана смо много пеначили, мислим, најмање 20-25 км. дневно. Неки су једва вукли ноге. Лугари су нам рекли да ћемо организова-ти лов на Јазавце. Много их се пријавило. Али превалени километри тога дана учинише сво-је. У лов нас је кренуло највише петнаест. Свако је узео пушку или керу, специјалну врсту терзијера за лов на Јазавце. Лугар је морао да нас стално опомиње: „Другови, уз-мите и ове ашове и лопате“. Дуге смо ишли до прве јаме где су Ја-завци. Кад смо дошли до саме Ја-завце, пустили смо керу унутра. Ин-тересантне су то животиње. Ско-ро су се побиле пред јамом који ће први да уђе унутра.

Кер се ускоро вратило. Јазавца-гу нема. Ишли смо на другу Јазу. Но, и ту смо били исто среће. Не-ки већ предлозише да се враћамо, али лугар их предутири.

— Другови, знам још за четири ја-ме, увералам вас да ћемо данас сигурно ловити. Мало поткрепљени његовим речима поћосмо даље, до треће јаме.

Ту су били Јазавци. Чим смо пу-стили керу унутра, одмах се чуло неки фрктање и режање. „Ту су!“ — викнуо је лугар. Докватили смо ашове спрезни на копамо. Требао је још само да дознамо где се то води борба. Нађосмо и то место у копање отпоче. Копали смо брзо. Пси су наизменично долазили да се напољу на свежем ваздуху из-дувају. Наједном се све утиша.

— Јазавци су се доле укопали, — рече лугар. Ми померисмо наше копање по правцу и отпочесмо још брже. Наједном, прокопасмо и Је-дан Јазавца ископи. Другови га брзо раклама ухватисше. За њим још један, па још један. Док смо везивали оног првог, други поче да бежи, али револверски метак из лугаревог пиштоља, био је бржи. Он је остао. Трећег је Је-лан друг чим се овај појавио из рупе и поново ушао у њу, ухватио за реп и тако држао.

Дуго је трајало док смо их све увезали, отсекали мотке и пошл-ли назад у дворца иде смо отесли. Успут смо препричавали и најси-није детаље. Ово је за нас био спе-цијалан дан. У двору су нас ко-леге нестрпљиво очекивале. Када смо се појавили са богатим ловом настао је прави триумф. А када смо ујутро устали Јазавца више није било... Можда их је неко пу-стио...

ТРИУМФ У АПАТИНУ

Уморни, искрцавамо се из дерет-лаје. Кини ће. Журимо у наш хо-тел. Још те вечери онако уморни

ПРИПАДНИЦИ ЈУГОСЛОВЕНСКОГ РАТНОГ ВАЗДУХОПЛОВСТВА НА ОБУЦИ

Медицински Бр. 1

ПОДМЛАДАК 1953 год.

О ВИХ дана изашо је из штампе први овогодишњи број стручног часописа У-дружења студената медицине „Ме-дицински подмладак“. Технички у-кусно опремљен, са разноврсним садржајем и тематиком, као и сту-дентским научним радовима на завидној висини, овај број прила-чи на себе заслужну пажњу наше медицинске и студентске јавности.

Као први у рубрици „Оригинални радови“ штампан је рад М. Радеги-ћа и З. Тодоровића. „Патолошко анатомске примене код умрлих од дифтерије током 1951/52 године“, који је добио прву награду Ректо-рата Медицинске велике школе, на-смоти научних радова маја 1952 године. Рад је интересантан, не са-мо што третира проблем једне од најопаснијих и најчешћих заразних болести, већ нарочито зато што је и сама дифтерија постала послед-њих година просто чаметљива сво-јом актуелношћу, и најжалост још увек важи, као тежи социјално ме-дицински проблем. С друге стране студенти овде обрађују и чисто научно-медицинске промене на плу-ћима и делом на срцу, које доса-да нису биле довољно објашњене. Обимном документацијом и приме-рима из обдукционих протокола и приложеним, технички одлућним фотомикрографијама, аутори дола-зе до неколико својих, оригинал-них и смелих закључака као на-пример, да промене на плућима не треба схватити као компликацију дифтеричног обољења горњих ди-сајних путева, већ да их треба у-врстити у ред општих промена ко-је карактеришу дифтерију. Други рад су дела К. Била и О. Боконић у коме износе своје резултате у одређивању концентрације азота аминокиселине и мокраћне кисели-не код обољења јетре.

„Општи преглед“ доноси рад М. Ракића о терапији, једном од најновијих антибиотичких сред-става, као леку са широким инди-

кацијама за примену у медицини.

Из области „Превентивне медици-не“ В. Новаковић пише један кра-ћи чланак о ноћном санаторијуму за плућне и туберкулозне болесни-ке у Лузнику код Тузле, првој у-станови ове врсте у нашој земљи.

У рубрици „Прикази“ П. Пешкир пише о једном интересантном слу-чају „Акцесорног панкреаса“ са смртним исходом на Првој хирур-шкој клиници, а М. Димитријевић износи један случај Mal perforant du pied лустичне етмологије са летње праксе у Пожаревацу.

У „Потсетнику“, за који пише на-ставници Медицинског факултета о проблемима из области медицине која интересује студенте, овај пут налазимо три ствари: проф. др. Ј. Богдићев пише „О лекарској тај-ни“, др. Д. Тодоровић „О инсуфици-јенцији периферног крвотока“ и др. Ф. Херцог „О проливима код ојош-чади“, који ће студентима медици-не бити од неоцењиве користи и помоћи у њиховом стручном раду.

Остале рубрике као „Библиогра-фија“, „Часописи“, а нарочито „Ве-сти“ својом кратком репродукцијом сажете садржине Треће интерни-стичке недеље, употпуњују физио-номију и стручну разноврсност ча-сописа.

Д. ЂОРЂЕВИЋ

ИСПРАВКА

У ПРОШЛОМ БРОЈУ У ИЗЈАВИ ДР. А. ГАМСА, ДОЦЕНТА ПРАВ-НОГ ФАКУЛТЕТА ПОТКРАЛА СЕ ГРЕШКА. У ОДГОВОРУ НА ДРУГО ПИТАЊЕ У ПЕТНАЕСТОМ РЕДУ ОДОЗГО СТОЈИ: „КАО РЕЗУЛТАТ СВЕГА ТОГА НЕКОРЕКТНО УЧЕ-ЊЕ“, А ТРЕБА: НЕКОРЕКТНО.

Студенти и модерна поезија

У НИЗУ књижевних вечери које су овог пролећа привлачиле студенте треба забележити и оно од претпрошлог летка, у приредби студената филозофије са нешто лукаве звучности на плакатима. На њима је било најављено: ВЕЧЕ МОДЕРНЕ ПОЕЗИЈЕ. Препуни семинар је са радозналешћу читаоца и необавезношћу коментатора саслушао донета модерну и напредну поезију Васка Поне и Младрага Павловића. Међутим, било је сасвим на месту што се пре њихових текстова чула једна, додуше педагошки интонирана уводна реч.

Познати млади есејист Зоран Мишић читао је одломке из веће целине о Попиној збирци „Кора“. Пошто се потрудио да прикаже комплексне вредности ових песама, он је образно пажњу на њихову споласљиву недодатљивост. Само филетрици могу да промаше говореник о овој поезији — закључује Мишић. Занимљиво је запажање да је „поезија опседног стања“ триумфовала у збирци „Кора“ у прилог најбољих човекових жудња. Тако је оправдана „уковитлана, разударна поворка сила“.

Међутим, Мишић је давао маха једној уопштеној припадности за овакву поезију па је избегаво да се позбави снагом и деловношћу њеног израза. Тачно је да је Попина песнички прилог упућен на опседла стања и безаност модерног човека, на електроне који се окрећу око синушних или великих брига. Али залети у изразу, чести настрана спојеви и спретови нису увек на путу да објаве рационално чврсту песничку надахнућа.

После пажљиво праћеног излагања Мишићевог, појавио се Васко Пона, који је прочитао рукове песама из недавно објављене збирке „Кора“. Запажено је да је заобилао циклус љубавних стихова. Са необјављеним стиховима наступио је Младраг Павловић. Жељених сензација у разговору многи студенти нису се трудили да саслушају доста усложне песме, тако да се касније о Павловићевим текстовима није размисљало. Иако је тешко било утврдити на којим се путевима налази ова поезија, срећенији слушаоци је могао да уочи кривину луталачку, и релативну размисљеност. За разлику од начина Васка Поне, у овим покушајима

све је доведено до апстракција и замагљених граница.

На дискусији се није много чекало. Аудиториј је жадно и „разигравао“. На ипак почело је са питањима на цедуљама као да су се духови бојали непосредности. На извесна питања покушао је да одговори Зоран Мишић. Било је обичних, уопштених питања: који су песници утицали на Васка Пону? Да ли пишете за узани круг људи? Међутим, било је и безобзирних, неинтелигентних питања: да ли је Младраг Павловић упропаститељ поезије? Следно је лаконски одговор (Мишићев): ја мислим да није. Затим су нашла питања из публике.

Бележимо неколико важнијих коментара. Младраг Протић је у доста духовитом излагању рекао:

„Треба наћи корене оној фази о овој поезији као бесмисленој. Започета са приказом Милана Богдановића, она се завршила „генијалним“ Палавостријним открићем. Ја мислим да је за есејисту лак поезија да докаже да је поезија Васка Поне и њему подударних нешто врло далеко од песничких. О умору и сломљености певају они на изглед здрави песници типа Слобе Галаже и Свете Мандића. Они су ти који стоје на путу декаденце“. Један младић је озбиљно говорио против модерне поезије: „Ја волим поезију, али могу да примим само оно што ми је савршено јасно. Чо-моу је пријатно само оно што може да разумем“. Најзад једна друштва: „Желим да кажем да ме је цело вече срамота од ове средине. Снадам у људе који поезију Васка

Поне и Павловића одлично разумеју. Многе њихове стихове читао сам и неким људима, а они су је заиста осетили“. Динко Давидов је додао: „Мислим да треба говорити о једној заблуди која изазива неразумевање Попине поезије. Многи су запласнени њеном бизарном формом. А то је богата, много при-сна поезија. Само малограђани могу да уживају у поезији коју пишу аутори разних Марија итд. итд.“

Млади књижевници свакако нису били задовољни хетерогеном средњом са којом се није могла да пронађе заједничка отскокница за разговор. Слушаоци су, међутим, дноструко задовољни: саслушали су живо слово модерне поезије и добили извесне одговоре на гласно речена или перечена питања.

М. МИРКОВИЋ

Песме награђене другом наградом

Сећајмо се тога времена

Метални добоши сакупљају мисли у једну тачку. Корах елисе односи самоћу и показује пролаз. Самоћа је мекур либеле коју у љубљује време. Сећајмо се тога времена.

Било сам пратилац ловачке паре. Наследник једном црнци који се срушио са чоколадом у устима.

Његову слику оставио сам изнад кревета. Причали су ми да је волео децу из Пенсилваније. (Избрисали смо његово име отпацима од сукцид И натопили писма сунђером из Пенсилваније). Сећајмо се тога времена.

Било сам чувар копна на коме ниједну конзерву нисам испустио.

Слушао сам музику богова изнад облака и изнад мора. И гледао како се једноставно нестаје. Сећајмо се тога времена.

Мустанга морно берући наранџе по облацима. И куповао по излозима неба звезде увијене у стањина. Сећајмо се тога времена.

... И будимо сваки на своје стајалишту да семке наше сићу у мора.

У Алтамури сам завршио школу за слепо летеве. На питања између звезда и стража Лепио слике девојке да ми буду завесе

Куповао карте за циркус у Каиру да би слушао дивре. Пушио из енглеске луле дуван из Херцеговине И записао се у све књиге за ордење и погибије. Сећајмо се тога времена. Метални добоши сакупљају мисли у једну тачку. Корах елисе односи самоћу и показује пролаз. Вели кругови силазе у траву... Над Алтамуром певају песму Соно акрима, Соно акрима.

Милан МИТРОВИЋ

Десет мојих година

Пре десет година био сам сличан птици. Дреће, људи, море и све ствари Имале су само Десет мојих година.

Као прстен хоризонт ми је био близак. Спајао сам планине и небо. У невиности сенци Мојих десет година.

Од воде и од прстију градио у блату смисао И испурио злато. Као парчад сунца На обали у песку лежало је Десет мојих година.

Све су девојке имале само десет година. Осећам на њима Како ми прилазе И како се удаљују Десет мојих година.

Јован НЕШКОВИЋ

КОНКУРС

радова из ликовне уметности

ПРВУ НАГРАДУ ЗА УЉАНЕ РАДОВЕ ДОВИО ЈЕ КРСМАНОВИЋ МАРКО.

ДРУГУ НАГРАДУ ЗА УЉАНЕ РАДОВЕ ДОВИЛИ СУ ВЕЛКОВ ИВАН И МИЛЕНКОВИЋ РАДОСЛАВ.

ТРЕЋУ НАГРАДУ ЗА УЉАНЕ РАДОВЕ ДОВИО ЈЕ ЂОРЂЕВИЋ СВЕТОЗАР.

ПРВУ НАГРАДУ ЗА ВАЈАРСТВО ДОВИЛИ СУ ВЕРБЕРСКИ ЉУБИЦА И ПАВЛОВИЋ РАДИВОЈ.

ДРУГУ НАГРАДУ ЗА ВАЈАРСТВО ДОВИО ЈЕ ДАМЈАНОВИЋ МИОДРАГ.

МИЛЕНКОВИЋ АЛЕКСАНДАР, СТ. АРХ. ФАКУЛТЕТА ТВШ, НАГРАЂЕН ЈЕ ЗА АКВАРЕЛ — ПАРК.

КРАТКЕ ВЕСТИ

Прошле недеље је директор Београдске опере Оскар Данон одржао предавање студентима Саобраћајног отсека на тему „Како треба слушати музику“. Предавање је било пропраћено делима озбиљне музике са плоча.

ТУРНЕЈА КУЛ „МИКА МИТРОВИЋ“

Ансамбл народних игања и песама КУД-а „Мика Митровић“ налази се на турнеји по Србији. У част рођендана маршала Тита даће концерте за раднике фабрике оружја, ученике и грађанство града Крагујевца.

Апсолвенти и студенти треће године Саобраћајног отсека посетили су колективно жељезнички музеј отворен у згради Главне дирекције жељезница. Нарочиту пажњу студената изазвао је рељеф који огледао претставља савладавање Шарганског масива.

Р. МИКЕТИЋ:
Каријатида

Примедба на шести број

Можда је запис о „Видицима“, а можда само белешка о једној критици писаној тактиком орахове љуске

Видици“ су под уредништвом Петра Цацџића успели да превазиђу своју бившу физиономију прилично провинцијску са прилозима неуједначених квалитета и славим преломом. Поред низа сим-

патичних прилога у броју шестом, треба истаћи „Пролећне записе“ Боре Ђосића којима аутор открива или тек наговештава извесне некултурне догађаје иза кулаца „Младе културе“ старије сестре „Видика“ која је недавно прекинула својим тринаестим бројем и формално.

У нескладу је са овим бројем „Видика“ присуство извесних прилога. Неке песме, тако на пример уопште нисам могао да разумем (не у ужем смислу већ: ни да осетим осећање, нити да схватим идеју, а то се комплексно прима, што каже Сунек идеоафективно). На пример: „И мај и плаво небо и лициће изгубљено у њему (Избаве мисао из рањених језера). Кроз мало око лептира обрадујемо се свему. Као несрећни шапат цвијету коме је вјеран“ итд. Сретена Перовића. Никакав одјек у мени. Само сам схватио да песник изражава нека млада осећања са сузом на крају. Тако и са још неким песмама. Ипак је основни повод овамо што пишем једно неразумевање за поезију коме је дато простора на последњој страни шестог броја.

„Он хоће да се затвори у пиџами, да у њој мозга о њој, да у њој буде сам, да му она буде свет у свету“ — „Сува „Кора“ Васка Поне“ — Милосав Мирковић.

Раскомотивши се у својој кутији шибица, ако је то могуће он мисли да је тако, критичар је упутио песнику преко речи: бре, скучен си у тој твојој кутији. То је рекао песнику који је не само својим „Препрекама“ изразио тежњу да људи (па значи и критичари међу њима) изађу из својих кутија шибица и постави сло-бодни постану људи и проговоре заједничким језиком. Мислим да је ово неразумевање Попине поезије од стране Мирковића условно психички механизам који је својина сваког

човека и спада у онај тактички део његове личности који се зове ход микијом најмањег отпора. Тај механизам зове се пројекција.

Можда ће ми Мирковић казати да продајем знање из скрипата, казати па шта онда и додају; тамо пише још да су ти процеси сасвим несвесни, што је несумњиво олакшавајућа околност за критичаре, али и отежавајућа јер сигнализира неопор, наклоност према струји којом се плива са најмање труда, лежећи као орахова љуска и пловчи. Кад мислиш да је доста, прекинеш то своје психичко стање и завршиш чланак. Задовољан си јер си написао пар својих мисли о, не знајући да си уједно испунио пројективни тест помоћу кога лепо може да се провери искреност омиљене и врло твоје тежње да будеш несличан и чврстина упорности којом остварујеш ту намеру.

У свакој реченици написао о коме је реч, испољава се, да кажем само толико, неодговорност према чињеницама. Поезију коју је Васко Пона на пример у патки, том гегавом створу који рекао би човек тапка по сеоској прабини далеко од сваке поезије, открио поетским чињеницама као што су та да „у боковима својим носи немир вода“ и она да никада неће умети да хода „као што је удела огледала да оре“ Мирковић негира бесмислено називајући те чињенице „ситуативни биологизми“. Пристао бих да коригујем горњу тврдњу о неодговорности према чињеницама, тврдњом о неодговорности овај његов напис плод случајног повођења за тренутним расположењем, у сваком случају треба се чувати неопора, те привидно сигурне тактике орадове љуске која је, ако ништа друго, увек знак великог непоштовања самога себе.

Душан МАКАВЕЈЕВ

оно се увукли у ту нашу странку па упропашћујете свет, викао је старци љутећи се све више на упорно и безобразно младичево понашање: ау... у! Ау... у!

Прекриву прекиде изненадни смех повеће групе окупљене око секретара. Стари Митар, који је дотле љутећи сваку реч око себе, морао је на секретареву лицу уловити неки нервозан грч, јер, чим је овај нашао да ће обавестити и задњег одборника, додао му: „Сава, ја би те молио да ме не понепонеш. Знаш, ја ћу њима мало кукуреса у уни и готова посла“.

Сава се осмехну и заврте главом као да ће рећи да се прође глупости и врати се у одбор. Претседника је затекао нападћена а сто. Није га ни погледао кад је ушао а он седе са друге стране стола. Претседник је ћутао, прекривао ногу преко које, прочешљавао дугим прстима плаве чешље на глави и ситним отцима зурно у зелене крошње оближње храстове шуме и магличасту прећу спарног августовског дана.

Још само ово, а после ко хоће нека изволи, прошапта и утучено настави. Никако не разумем: рекли су нам да смо кулаци, а ми сад главом у зид да покажемо да нисмо“. Био је спреман на сваки и чекао је, а кад Сава, гледајући кроз прозор, мирно следе рачуница и рече да може бити да и он има права, наљути се и умуче. Није проговорно ни на седници одбора која је била врло бучна. Седео је и пушио неспособан ни да ради ни да спава. Цела ноћ љутећи је потписивао решења и нараслу камару одгуривао са стола немарно и бесесно као што би учинио са испуштеном кутијом цигарета која му данима ту стоји и смета. Није погледавао ни на писара који је стрљиво купио решења по поду и слагао их, ни на секретара који је за суседним столом потписивао исте такве хартије.

И сутрадан их је љутке уручивао озлојеђеним сељацима и само кад би неко претерао у безобразлук, кратко и одлучно наредио би му да потпише решење и са горчином процедио:

„Ја само претседникујем!“ Он је очито био сломљен и није знао шта да ради и тек на путу за место откупа нежно ухвати Сава под мишић и прошапта: „Је ли истина да је женска кошуља најтоплија?“ Глас му је био мек као свила и Сава застаде и заврши му у очи као да у њиме тражи одговор на то необично питање и кад не приметни ништа до мало првенијих ирежљача слеже раменима.

„Какве везе то има?“ „Има са мном. Са свима нама, јер она ти је као и ова наша приватна имања. Нека иде до сто бацова. Ево, већ целу ноћ размисљао о томе и некако ме голица као дах жене и мирис њене кошуље“. Зачуђено га је гледао и није знао шта да му одговори, насмејао се а онда процедио неодлучно и полугласно:

Маринко Шојковић:

ИЗА БУСИЈЕ

ПРИПОВЕТКА НАГРАЂЕНА ПРВОМ НАГРАДОМ

Јутро је било поодмакло када се његов уморан поглед срео са секретаревим лицем и букетом пшеничног класја. Погледао га је неодређено и спустило капке.

— Шта ће он овде питао се жмураћи неспособан да погледа у белину дана и проговори. И док се присећао шта се оно њега догађа на какве му је упорно и досадно наваљивала светлост али некако треперава и румена као запад, кад зађе сунце а свикати вео још не почне обавијати поља својом чипкастом спавалицом. Стезао је капке и стављао руке преко лица и мировао у полудани. И сада је, као оне вечери са Мићаном, хтео заборавити све и уживати у усамљености постављајући између себе и спољњег света слабу ограду својих зажарених капака. Осећао је неко слатко споконство од тог деног мировања својих удова и тела и оног умора што натапа сваки зглоб и калцлар и оставља човеку још толико снаге да осети присуство свога срца и дрхтаје својих бескрајних вена. Чинило му се да никад није доживео радоснији момент.

Он се, занста, имао чему радovati. Из једне подмукле бичке изашао је као победник. Туп бол у рамену опомнивао га да је остао без руке, али је више волео бити поносит богаљ но обешчашћен див и био је срећан.

Почело је то оног августовског дана четрдесет и осме када из среза дојурни коњаник и донесе наређење за општи откуп свиња. Запаљени курир и пенушава ознојени дорат привукли су пажњу мештана који се одмах окупили испред одбора. У пространом ходнику до претседничке канцеларије чули се узвици негодовања, из отвореног прозора провијале су разлозне главе, а они најнестрпљивији јервозно су настртали на врата. Оставио је претседника да домота наређење и изашао у двориште да их разговори. Још при излазу у ходнику чуо је један хрватски глас:

„Ама, велим ја лудом Живку, јок човече. Де би сада рат. Ко да је то што и пљунути или цеснати бисаву Ђођу по куковима... Е, мој брате... звона би те лупала...“

„Да видиш чика Бошко, почеће је мерећи сваку реч и ловећи свачији миг, није старина много погрешно“.

Док се једни смењкали ни сами неверујући у помисао да се секретар шали други осуше палбу на старца:

„Ти ми знаш дјучио, како те данас иде. Звона! Још само и пона да благословио ратнике... И пожели најпрецијаним снапама да најпре остану удовице“, додао неки младићски глас и прште у враголасти смех.

„Лакше балавче, бранио се Бошко. Ако сам омагорио нисам бакнут... Дванаесте су звоняла и оде Шваба у Саву. А четрес прве...? насадла му на на кокошку и испратила га а он завршио рат и стигао кући пре пиљића“.

Онај младић је и даље упорно досађивао са упадицама и поздравцима се смејао и старац осети да има намеру да га једи па погледа у секретара као да би да га он заштити. Секретар је разговарао са неким од присутних као да га се ни најмање не тиче започети разговор.

„Шта си се умислио — јутице се Бошко. — Оставио човек претседника да прочита наређење а он изашао овамо па са младић са светом: Да видиш чика Бошко... Рат... Трт Милојка! И те ми је нека власт... Народна...“

Обећао је да ће разговарати најожиљивије и онда им саопшти да је због заразе наређење шприцање стоке и да ветеринар ујутро стиже у одбор.

Скуп оживе.

„Вала је и време. Ето, неки дан гледам овом јадном Живку липса до подне петоро назимчади све као јабучке. Само га видиш ујутро како посрне два пута, занесе се лево-десно и до вечере готово“, лагано је причао један старчић чучећи уз плот.

„Јес мајку му стару, објашњавао је један други. Просто се опљани па шледа или стане на сред воћа па мисли рек'о би човек да ће проговорити...“

„Густра време, упаде опет онај младић и кршном погледа Бошка.

„Адал ти памет, дјучито се обречну овај на настави. Може ти леда бити а ти га дрндан ко љусину. А сутра ће држава од њега да тражи све и маст и месо. Бар да умеш да ћутиш кад ти дао бог голу стражвицу и поштјеш руке што хране и теће и оне твоје што

ЖУМОР

Вечерња идила у Студентском граду

Б. БАНДИ

Време радње: предиспитни рок; место: студентски град; ближе одређење: женски блок; главни јунак: ја — залубљен и млад. Увече раскинем испитних мисли окове, поклоним пролећу своје рокове и доћем тако као сен под прозор осветљен, њен. А таквих прозора много има. Иза сваког пупка од нервозе по једна Дуљчиња од То-

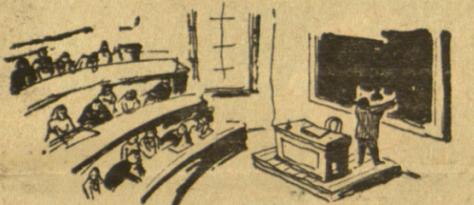
бозе и мисли: „Да ли ће и вечери ове он у шетњу да позове. И тако звидим ја фини фини фуј — није ми раван ни кос, ни славуј. Арија њој потпуно знана — тако је дозвам већ годину дана.

Звидим и чекам да сиђе да спесе са собом локнице риђе и осмех смеран. Док шетах гордо, кочоперан одједном из мрака буљук девојака на мене се сјати. Свака од њих друкчије ме зове од Душка, Марка, до Панета и Јове. Уз то свака (амај мени јас) пита строгим гласом: „Што пре ниси знао“. Криче гласићи разни, али нема оне коју тражим зато никак да се ослажм и изиђем да светло; свако би ме девојче у топ млетко кад сазна да нисам ни Душко, ни Марко ни Јова, већ неко сасвим друкчијег кова који несрећом са њима само мети дозивни знак има.

Шта да учиним, да се извиним свима? Рђаво ћу проћи и зато под окриљем ноћи киднух у гушћи мрак. Од сада мењам дозивни знак.

Једна са свим Бр. У. Ц. О. К. РОМАН У НАСТАВЦИМА

НАЛИК на зеца за-слепљеног аутомо-билским фаровима Соња је сав збуњен и не спретно тумарао ходницама пред оријенталистичким семинаром. Баш ма-

Једну ноћ са оригинала и нису хтели да ми штампају само зато што су већ изашла из штампе три превода те књиге. Други пак колега који је Соњи објашњавао да ли

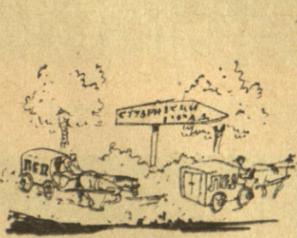
да га упуњује у оријенталне науке. Отсецим скоро професорским гласом набрајао је литературу. Били су ту сви филозофи и песници арапски, које разуме се треба прочитати на арапском као претходну припрему за изучавање језика. Затим су дошли на ред и мислиоци и писци из Турске и тако редом набрајао је искусни оријенталиста пред још збуњеним Соњом. Већ сутрадан почео је од набројане литературе да чита „Персиска писма“ од неког Монтескијеа за кога баш није био сигуран да ли је Персијанац и да кажемо право у тој књизи мало

је било ичега о Персији о свему другом, али о њој не. И враг зна докле би Соња дотерао да га слушај није нашоу у семинару где приликом набрајања литературе нису извели ниједну од оних књига раније набројаних.

Једног јутра кад је са дебелим арапско-француским речником под мишком ишао у семинар, ерете га његов комшија Апа, сада бруном на германској групи и сав раздраган рече:

— Где си ти бре, Соњаце, код нас на групи те стално прозивају на вожима.

Ликовни прилози из Студентског града

ДА СЕ НАЂЕ У ЈУНУ...

КАД ВЕТАР ДУНЕ...

„Не знам, али ово што ми имамо јадно ти је као прљаво рубље а оно није тако топло.“

„Ни тако хладно!“

„Ни хладно... Таман да загољина!“

Већ су прилазили месту откупа и кроз отворене вратнице угледате повећу групу ментана и умукосе идући сваки за својим мислима и очекујући сусрет са тим понале чудним скупом у коме беку скоро све сами „седници“, како су их назвали.

„Еј Гавро...! Кулаче..., изнесидер ракију, све господина ветеринара“, довикну већ годинама промуклим гласом стари Митар изајугледаних газа у одбору и пушкајући испод нога димове дувана шеретска почеша затиљак. Ово..., ово другови претседник и секретар, а ја будала... Ех, кад човек остари и оборави не треба ни да живи“, настављао је заједљиво уз задовољан смех осталих, а кад секретар поздравил присутне, он испружи руку: „Честитам синко!.. Твој серум је одиста добар и уверен сам да ми догодине меће прићи иједно...“

„И да ћемо га дуго памтити“, добаца неко из гомиле и док се сви смејаху један је забодена носа у траву упорно понављао: Ух...! Ух...! По сред чепа.“

„Шта ћеш газда Митре, ликоваво је секретар свестан да је ово прва мера која је старог Митра осетније погодила, нисам ја крив што имам добро срце. Гледам те неки дан а ти само што не кукаш, па ко велим ово си једва дочекао“. Старац неогдвори, накашља се и одмахну руком а смех се стиша.

Одвојен од осталих наслоњен о стабло трешње седео је Лаза омањим здепастим монах тридесетих година бубуљичава и румена лице печене будње. Жмиркао је својим округлим очима и кад му се поглед срете са секретаревим развуче усне у буљтав осмех и затрента као да ће рећи: Ја сам увек био за то. Би ми некако тешко кад се срете са тим погледом пуних унижења и у једном моменту сагледао је сву бескарактерност оних који су спремни да пузе и каде све док мисле да им можеш помоћи или напакостити, а кад једног дана осете да су сигурни плају на своје доључерање љубице као на најопажнију стеницу и смешкају се сваком другом само ако им то може користити.

У том стигосе прва кола и откуп поче. Гомила је расла; нови су стизали а нико није одлазио. Збунили се људи па некако плашљиво и несијурно гледаше као млада кад први пут осети мали драги живот у својој утроби. Никома се не иде кући. Седе ту непомични све лене вуку од хлада до хлада туло, безвољно и скоро полу-свесно као да их неко гура да пређу мрски праг а они се неодлучно оклевају да им не чине одлучније и што се покоравају тој неопходној сили. Доманин у чијем се воћу врши откуп — стара шкртљива — немилоче точи ракију као да би тиме хтео да откупи све

своје многогодишње греке или уништи цео иметак док још има времена и док се све није окренуло тумбе. А гости, незвани али данас изузетно драги, нију једно и каланџиво као да отимају од њавола сваки час и минути који им је још преостало како би жаљењу остало што мање места. Неколико флаша кружи скуном жезло очекиване од следећих, којих је увек било као и на почетку туре, и сваки је био, као да се то чудно бескрајно платно нигде није могло ни смело прекинути, и нико из њега није смео испасти.

То му је постајало све више досадно и глупо и једино је још било занимљиво посматрати мале клубучије како поигравају испод претију, сусетију се и прскају продуривши до половине тежнег боца. Надгледао је откуп и посматрао људе размисљајући о јутрошњем разговору са претседником.

Једини су тако страшно претили и неовали бирајући што блу-тавије речи и страније претије да се ондак видело да измишљају и да то чине из оне наслале коју застао човек осећа кад новим повокама распаљује свој бес. Други су опет нисовали час себе, час власт али некако благо, доброћудно и разборито као да се, свесни да друкчије не може бити, извињавају својим устим илестрада што су их годинама лишавали толико масних залогата и овој власти, којој у свом јаду и муци, стају на жуљ. Само је један човек, стари Нежњан, био спокојан, пијац и умилњив као обично. Високо, иначе, увек помазо поврх као да иде узбрдо, издужио се, затурно руке на леђа и жмиркајући клатио се од групе до групе као нека жива осматрачница расклимата и склона наду.

Његове зелене очи закривљене од пића и несанице дуго би зуриле у неко лице или оноко угризно, негде изнад вршава зеленела шљивника, а дебели, готово затекли, прсти жуљкасто масни као и дланови и ишарани отреботинама оструге несијурно су држали деблу цигарету и на први поглед потсвесно је приносили влажним уснама. У једнаким размацима је повлачио дуге димове, упорно пла-вао и псовао смрдљиви дуван и, док би масну шубару широким за-хватом руке нагио на чело и свлачио на затиљак и грљао мале риђе бриџе кас да их напељује, значајно је вртео главом и тврдо-главо понављао:

„Да... Ово је дубока политика! Ја бومه...! И кад би ово рекао протрљао би руке и замкирио на једно око као да се радује добром назору и настављао: Кушње комунисти пријатеље за маст. И нас ће..., само док се испостимо.“

Посматрао је овога човека коме нико није могао ништа и који је подједнако псовао све власт редом и ћутао. Да ли је неодредену симпатију према њему побуњивала његова епохијост или межда жеља да чује нешто ново од тога човека кога су мука и људи учинили ранодушним према себи и наљукади животним мудростима,

СПОРТ • СПОРТ • СПОРТ

Цртице са Универзитетског првенства

Организација кошаркашког првенства није задовољила

СРЕТНЕМ прошле недеље Јосифа Лејма, члана кошаркашке екипе Саобраћајног отсека.

— Ове године је универзитетско кошаркашко првенство слабо организовано — љути се он. Уопште се нису користила искуства из прошле године. Пропусти доживљени лане на овом првенству се дословце понављају. Пред утакмицу обично терен није обележен, нема судије, једна екипа дође, друга не дође...

Прошле недеље је требало да се заврши кошаркашко првенство, раније одложено због кише. На терен је дошла само једна екипа. А требало је да дођу четири...

Ко је крив за слабо организовано универзитетско првенство у појединим дисциплинама? И зашто је фудбалско универзитетско првенство ове године солидно организовано?

Универзитетски физкултурни одбор свакако ће о сличним појединостама са првенства да поразмисли и да барем ревидира искуство за догодине.

Тога дана играна је полуфинална фудбалска утакмица у Земуну између екипа Пољопривредног и Шу марског факултета и Саобраћајног отсека. Многи студенти Саобраћајног отсека пошли су у Земун да посматрају борбу својих првотимаца. Пошао је и фото аматер Живко. Са рукама у џеповима и „лајком“ преко рамена. Био је уверен да ће имати прилике да сними своје колеге као победнике. А снимци су му били потребни за фото хронике.

Сутрадан га је срео у аули зграде Саобраћајног отсека уредник фото хронике.

— Је си ли разvio филм, Живко? Имаш ли какав моменат... — Немам ништа.

Зачуђен поглед колеге фото-ама-тера. Живко је смегао раменима па — изгубили су.

Финални део стонотениског првенства игран је у гимнастичкој сали у Лазаревиневој бр. 4. Истога дана у истој сали вежбали су на круговима, разбоју, кошу и струњачама чланови и чланице дотичне организације „Партизан“. Гимнастичари су довољно галамили, тако да је један од стонотенисера био стално укло-нен на успостављању реда у сали. Нарочито мукне су задавале стонотениске лоптице које су летеле по сали, па су играчи морали да се пробијају кроз редове вежба-ча, вичући при том да неко не по-гази лоптицу да би је поново вра-тили у игру. Атмосфера какову не би пожелело нико ни на каквом такмичењу! А за то време су у згради Саобраћајног отсека, додуше на Чукарици, лежала у две доволно простране сале два стонотениска стола које не би требало платити.

ШТО ЈЕ МНОГО, МНОГО ЈЕ...

Скоро све одбојкашке утакмице на универзитетском првенству сем 3-4 судио је Вукашин Николић, студент Природно-математичког факултета, иначе активни одбојкашки судија. Свакако је за похвалу залагање Николићево, али је његову добру вољу организатор такмичена уствари злоупотребио. Није било лако судити по три одбојкашке утакмице једну за другом на про-лећном сунцу. А у Београду студи-ра око 30 студената, званичних одбојкашких судија.

ДУГ

И још нешто о одбојци. Ове одбојкашке утакмице универзитетског првенства одигране су на ирралишту „Трговачки“, „Трговачки“ је најмасовнији одбојкашки клуб у нашој земљи. Има 111 регистрованих чланова (толико регистрованих чла-нова тешко да имају сва три фудбалска клуба Савезне лиге). Такмичи се званично у свих шест одбојкашких категорија. Прошле године је радном снагом својих чланова из-градил огроман одбојкашки терен

на празном плацу у центру града. Материјално „Трговачки“ стоји вр-ло слабо. Ипак је омогућило да се универзитетско одбојкашко првенство бесплатно одвија на про-стном терену.

М. НИКОЛИЋ

ОДБОЈКА ДВЕ ПОБЕДЕ ДТВ „ПАРТИЗАНА“

Даница Глумач, члан одбојка клуба „Партизан“

У квалификацијама за куп ДТВ „Партизан“ за Београд, прва и друга екипа ДТВ „Парти-зана“ — Београд V, победи-ле су екипе ДТВ Београд VIII са 3:0 и ДТВ Београд VII са 2:0.

П. Р.

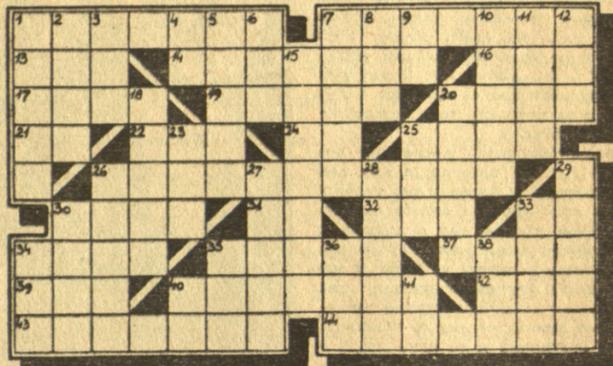
УКРОПТЕНЕ РЕЧИ

- ВОДОРАВНО: 1. Немачки држав-ник, оснивач Рајха, 7. Унутарња вредност некоег објекта, 13. Прва немачка песникња, 14. Врста за-чина, 18. Узвик, 17. Једна спортска дисциплина, 19. Светло обојено дрво, 20. Лука у Алжиру, 21. Пред-лог, 22. Врста песме, 24. Показивач ветра на аеродрому, 25. Глас (турски), 26. Однос заштите изме-ђу слабије и јаче државе, 30. Део угла, 31. Грчко слово, 32. Падање, 33. Јапанска мера за путеве, 34. Бивши амерички амбасадор у ФНРЈ, 35. Није високо, 37. Пркос, 38. Једна повисена нота, 40. Књи-га, читано гравиво, 42. Стара мера за тежину, 43. Проклетство, 44. По-кретни зид.

- УСПРАВНО: 1. Фабула, 2. Народ-но женско име, 3. Рђав, лош, 4. Кра-јина за аутономну покрајину, 5. Трговачки понуп, 6. Крајина Ко-мунистичке партије Југославије, 7. Карта, улазница, 8. Орган једног-чуда, 9. Хемински симбол за натри-јум, 10. Товар, 11. Висина, зрак, 12. Боја гласа, 15. Проређење, 18. Драјзера, 30. Вели ексер, 33. Гробо, 34. Речне острво, 35. Без дара го-вора, 36. Статуа, 38. Неупотребљен, 40. Француски граматички члан, 41. Мера за површину.

- скупља уста, 29. Дело Теодора 30. Вели ексер, 33. Гробо, 34. Речне острво, 35. Без дара го-вора, 36. Статуа, 38. Неупотребљен, 40. Француски граматички члан, 41. Мера за површину.

Звонимир ШУМАНОВИЋ

није знао. Био је то симпатичан бекрија оштра језика и топла загр-љаја и њему би криво кад га стари Митар назва пијаним клипаном.

Некиначи се осемкну и прихватајући флашу добади Митру: „Бог да живи ову и другу која дође.“

„Чакколизо, дрекни Митар и наостреши се, тако си и са чет-ницима био и жидерао све док те нису узели у њих одбор, а онда ти почео да вичеш живеће комунисти и да их исмејаваш како то чини-ши јер нећеш стићи од њих када комунисти дођу.“

„Шта ћу ти газда. Ти волиш да будеш газда па буди, а ја... Бекрија ко бекрија нит коме смета нит га ко дигра, а мени сметају сви и нико...“, а онда пијано зурећи у Митра настави:

„Нисам ја њихов ошче ни калајсане... Ја ово њима нит-длаку због тебе бог те муче...“ а кад му Митар рече да не види разлога што би те чинио због чега објасни му:

„Што...? За одех у онозицију а она изгуби, ја у радикале а они пропадоше. Кад ми досадите четници ја их натопиљак да ме узму у одбор и за годину дана их разбудите комунисти а не оче-киваше добро рогова и престо видим да их овима не могу ништа сем да их превариш да ме узму у неку власт па да пропадну“, заврши смејући се на сав глас.

А онда намах све умуче и погледи се окретоше вратницама. Погледао је. Стари Станоје, звани Чугура, терео је своју крмачу огромну зелену шумадинку. Био је то човек у годинама и не баш тако велика поседа — прави средњак, али по економској снази могао се мерити са најјачим у одбору. Тако су бар мислили одборници из његова засека и његове комшије а он је то одбијао као најгору лаж и увек ишао у крпама. И данас је дошао у старој, свима познатој, измињалој шубари на којој још беше читаво само масна постава и грунцна малх чворчића симетрично поређаних горе на самом врху што се некада уздицао као мали торњак а сада се криво као једном уху. Стара кошуља од дебела платна обилато засута крпама не баш исте боје и разноликих облика и величина прекривала му је широк и снажна плећа. Раскопчана до изнад пупка са јасно израженим редовима потке она је дивно пристајала његовој онајдеј снази и ши-роким прсима прекривеним седим малама. Некако се и крајеви оке-дана оквратника и немарно раскопчани рукави одавна без поруба предивали и губили у белни густин малама његова тела па се човеку просто чинило да би све то изгубило од своје дражи ако би иједно дугме било на својем месту и закончано. Једном руком је придржа-вао конопач привезан за ногу крмаче а другом пребавио подебљи кочић преко рамена и иде нем и мрк. Наљубио је држао конопач као страстан рибар удицу и чим би се превисе олабило или за-тегао и крмача скренула у страну стиснуо би зубе и ударио је по леђима. А кад ова поплашена крмача поче тумарати тамо-вамо он стисну зубе:

Својим играма фолклорци су освојили публику Израела

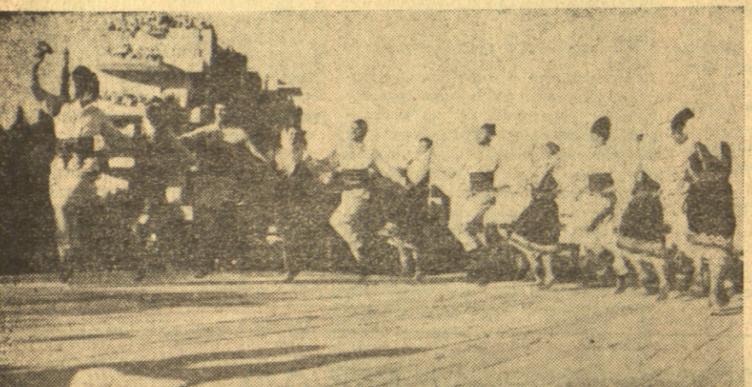

Велики аплауз поже-ли су југословенски играчи на својој првој претстави у Јерусалиму у препуној сали Едисон. За време 3 сата југословенски играчи и играчице у дивним костимима, прашени народном фолклорном музиком пожељели су згронио одушевљење у гловима публике. Група

Јуче је одржана у Јерусалиму прва претстава групе југословенских играча. Група се састоји од студената, чланова фолклорне групе културно-уметничког друштва Београдског универзитета. Група која се састоји од 33 играча и играчица, једне певачице и фолклорног оркестра, појавила се са фолклорним играма и песмама југословенских народа у разнобојним народним ношњама. Огроман број публике примио их је са великим одушевљењем.

је приказала игре и песме из Србије, Македоније, Словеније и Црне Горе. Солиста Обренић, која је била особита у фолклорним песмама, примљена је са огромним аплаузом, док је млади уметнички директор групе Бранко Марковић примио безбројне букете цвећа од југословенских усељеника који су преовладавали међу публиком.

Осим тога дате су многобројне приче са личном нотом. На дан независности играло се свуда по улицама, па су се и југословенски играчи спонтано придружили слави и пожељели незапамћен аплауз.

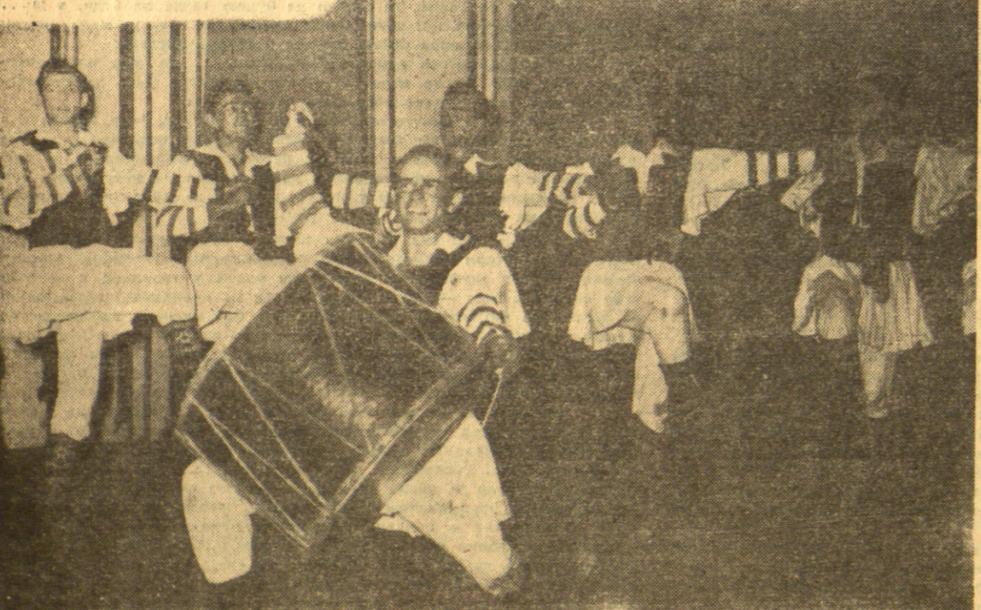
У ПЕРИОДУ од 1 априла до 10 маја био је на гостовању у Израелу и Грчкој. У Израелу смо дали 36 концерата. Концерти су извођени у свим већим градовима Израела (Тел Авив, Хаифа, Јерусалим, Натанија, Јафа, Халон итд.) као и по сељачким радним задругама т. зв. „кибуцима“. Поред тога учествовали смо на прослави 1 маја као и на прослави Дана независности Израела. Наше концерте је посматрало око 80.000 људи а прећено је око 3.000 километара. У Израелу смо успоста вили врло срдачне односе са студентском унијом, као и појединим културним радничким друштвима. Све наше концерте публика је награђивала бурним аплаузима, док је читав израелска штампа свакодневно пунила ступце са изванредним критикама и са пуно хвале о одличном репрезентовању Југословенског фолклора. При повратку из Израела, у Атини смо дали 3 одлична концерта, која је посматрало око 3.000 људи. (Текст уз слике узет је из новина израелске штампе).

М. РАДОВАНОВИЋ

Македонске игре биле су најмузикалнији део, најбогатије сједињене музике и игре. Српска кола, која имају тако различите облике, приближавала су се заиста савршенству. Комитска игра је била најбогатија у погледу фигура... (Објашњење игре)... Кореографи су дали изванредно дело и њихова концепција различитих форми игара је на уметничкој висини. Фолклорна група је била примљена у Раит Гану са бескрајним плељском и узвицима одобравања. Ова група нам је дала бољу слику о широком значају фолклорних игрича, него што је то учинила група која је гостовала прошле године.

Њихов професионализам налази изражаја баш у чињеници да су аматери. Њихове претставе показују огромну вољу и љубав према игри, као што то само аматери могу да покажу. То је много утицало и на публику. Младићи су боље уљезбани него девојке и понекад се игре претварају у један перпетум тобиле.

